

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การดำเนินการวิจัยการพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. การสอนอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ
3. แบบฝึกเสริมเสริมทักษะ
4. แผนการจัดการเรียนรู้
5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
6. ความพึงพอใจ
7. บริบทของโรงเรียนเวียงน้อยศึกษา
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 8.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 8.2 งานวิจัยต่างประเทศ
9. กรอบแนวคิดการวิจัย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้พื้นฐานหนึ่งใน 8 กลุ่มที่กำหนดให้เป็นองค์ความรู้และกระบวนการเรียนรู้ที่จะเสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ โดยนำจุดหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมาจัดเป็นสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ สำหรับกลุ่มภาษาต่างประเทศกำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษในทุกช่วงชั้น (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 48-51)

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจ ความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

1. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2. คุณภาพผู้เรียน เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.1 ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ/เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ สัมพันธ์กับประโยชน์และข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือก/ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2.2 สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้เคียงสถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบาย ให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

2.3 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่อง/ประเด็นต่างๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ

2.4 เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

2.5 เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียง ประโยคชนิดต่างๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและ ภาษาไทย เปรียบเทียบและ อธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

2.6 ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้ อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

2.7 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

2.8 ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้/ข้อมูล ต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ

2.9 มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัว เรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100- 2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

2.10 ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) สื่อความหมาย ตามบริบทต่างๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

3. มาตรฐาน ตัวชี้วัด ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็น ในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ และคำชี้แจงพูด/เขียน สรุป ใจความสำคัญ/แก่นสาระ(Theme) ที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจของ สังคม

2. พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องต่างๆ ใกล้เคียง พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ

มาตรฐาน ต2 .1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

1. ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางสุภาพเหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

2. บรรยายเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่ และประเพณีของเจ้าของภาษา

3. เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

1. บอกความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

2. เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาลงานฉลอง วันสำคัญ และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษากับของไทย

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

1. ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

1. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า ความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

4. โครงสร้างหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 1 โครงสร้างหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 รหัสวิชา อ 21101-21102

ลำดับ ที่	มาตรฐานการ เรียนรู้/รหัส ตัวชี้วัด	สาระ/ความรู้	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
1	ต 1.1 ม.1/1 ต 1.2 ม.1/1	-greeting and introductions การทักทาย การแนะนำ -The alphabet / spell name -Question word: What - Possessive / adj. my your his her การแสดงความเป็น เจ้าของ	What's your name?	8	
2	ต 1.2 ม.1/1	- Verb to be - wh Q. How old, Where - Numbers 1-20 - Personal information : Where' re you from? - Countries, Nationalities, age	Where are your from?	10	
3	ต 1.1 ม.1/1 ต 1.2 ม.1/1	- Article a, an, the - Singular, Plural, nouns -Demonstrative pronouns: this that those these	English around the world.	10	
4	ต 1.1 ม.1/1 ต 1.3 ม.1/1	-Verb to be: question, short answers -Possessive adj. : our your their - Adj. short thin tall blond	Who's that?	10	

ลำดับ ที่	มาตรฐานการ เรียนรู้/รหัส ตัวชี้วัด	สาระ/ความรู้	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
		etc. - Q Wh. : Who - Occupations - Talk about your family - Describe people - Ask what people look like - Talk about school / teacher			
5	ต 1.1 ม.1/1 ต 1.3 ม.1/1 ต 2.2 ม.1/2	- Verb to have: affirmative, negative, Q, answer Question - Possessive :’s - Describe objects - Colors	Things	10	
6	ต 1.3 ม.1/1 ต 2.1 ม.1/2	-Question words: When How many -Day of the week - Months of the years - Ordinal numbers - Verb : like / love	When’ s your birthday?	10	
7	ต 1.3 ม.1/1 ต 2.2 ม.1/2	- Countries and capital cities - Countries and Nationalities - Plural nouns - Exchange student	I’m Australian.	12	

ลำดับ ที่	มาตรฐานการ เรียนรู้/รหัส ตัวชี้วัด	สาระ/ความรู้	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
		<ul style="list-style-type: none"> - About me -การใช้ Article - Those are chairs. - What's this in English? - Joy's e-mail - Where's Joy Walsh from? - He's Australian. -We're Thai. 			
8	ต 1.1 ม.1/1 ต 1.2 ม.1/1	<ul style="list-style-type: none"> -This is / These are - Prepositions in, on, next to, under, between - Describe one's house (room and part of house) - Describe location of objects 	House	10	
9	ต 1.1 ม.1/1	<ul style="list-style-type: none"> -To describe what people are doing? -To talk about family members -To talk about the weather 	What is she doing?	10	
10	ต 1.2 ม.1/1 ต 2.2 ม.1/2	<ul style="list-style-type: none"> - To talk about clothing - To talk about color and sizes - To compliment - V. want + object - Question words : Which 	Which shirt do you want?	10	

ลำดับ ที่	มาตรฐานการ เรียนรู้/รหัส ตัวชี้วัด	สาระ/ความรู้	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
		one, How much			
11	ต 1.3 ม.1/1 ต 2.1 ม.1/2 ต 2.2 ม.1/2	- To talk about people abilities - Verb “Can” (affirmative, negative questions and short answers)	Can you swim?	10	
12	ต 3.1 ม.1/3 ต 4.1 ม.1/4 ต 4.2 ม.1/4	- To make suggestions - To talk about plans - To talk about places - To talk about the time - Prepositions of places : at, across from, in front of on the corner - Let’s + Verb	Where’s the museum ?	10	

การสอนอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ

1. การสอนอ่านภาษาอังกฤษ

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการศึกษาระดับสูง ดังนั้นครูจึงต้องฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะและกลวิธีที่จะอ่านบทความที่มีความหลากหลายทั้งด้านเนื้อหาโครงสร้าง และการเรียงเนื้อความ เช่น การอ่านบทความทางวิทยาศาสตร์ บทความจากหนังสือพิมพ์ครูจะต้องฝึกให้ผู้เรียนทำความเข้าใจและสังเคราะห์ข้อมูล โดยโยงความคิดรวบยอดจากประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้จากวิชาที่เรียนรู้จากวิชาที่เรียนในภาษาไทยไปยังเรื่องที่กำลังอ่าน เพื่อที่จะสามารถอภิปรายหรือเขียนข้อความเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ได้ครูมักสอนทักษะการอ่าน โดยใช้วิธีการสอนแบบเดิม เริ่มจากการสอนคำศัพท์ในบริบทตามด้วยกิจกรรมการฝึกอ่านจับใจความ (Skimming) และการอ่านกวาดสายตาเพื่อหาข้อมูลเฉพาะ (Scanning) หลังจากนั้นจะถามคำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจ และให้ผู้เรียนระบุใจความสำคัญโดยไม่สอน โครงสร้าง

และการเรียงลำดับเนื้อความ วัตถุประสงค์ของผู้เรียน ตลอดจนกลวิธีการอ่านผู้เรียนจึงมักมี ปัญหาในการอ่าน โดยเฉพาะการอ่านเรื่องที่ยาวและยาก ดังนั้นครูจึงควรฝึกให้ผู้เรียนได้อ่าน บทความที่หลากหลายและฝึกกลวิธีการอ่าน (Reading Strategies) ไปพร้อมกันด้วย

ในยุคแห่งข้อมูลข่าวสารการอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน เพราะการ อ่านเป็นเครื่องมือให้เข้าถึงความรู้ ความเพลิดเพลิน เกิดความเข้าใจ และการอ่านยังเป็นทักษะที่ จำเป็นสำหรับการศึกษา ได้มีนักการศึกษา นักภาษาศาสตร์ นักจิตวิทยา หลายคน ได้ให้ ความหมายไว้ว่า

เสวตลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 84) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การสร้างความหมายจากสัญลักษณ์โดยผ่านกระบวนการทางความคิด และยังเป็น กระบวนการของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนในด้านความรู้ และความสามารถใน การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ผู้เขียนย่อมจะพยายามใช้สัญลักษณ์หรือตัวอักษรสื่อความหมาย หรือให้ข้อมูลที่ตนต้องการสื่อสารแก่ผู้อ่าน และผู้อ่านเองก็ย่อมจะต้องสื่อความหมายจาก สัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมาย

บันลือ พุกกะวัน (2531 : 2) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า เป็นการ ใช้ ความสามารถในการผสมผสานตัวอักษรออกเสียงเป็นคำหรือประโยคเพื่อสื่อความหมายของ ผู้เขียนถึงผู้อ่าน โดยใช้การสังเกต การจำรูปคำ การใช้สติปัญญา และใช้ประสบการณ์เดิมใน การแปลความหมาย หรือถอดความให้เกิดเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ดี แต่ต้องดำเนินการเป็น ขั้นตอนต่อเนื่อง (กระบวนการ) เพื่อนำผลของสิ่งที่ได้จากการอ่านมาประเมินแนวคิด แนว ปฏิบัติ

เอกรินทร์ สีมหาศาล (2532 : 1) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า หมายถึง พฤติกรรม การสนทนาโต้ตอบระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน โดยสื่อสารผ่านข้อเขียนที่ปรากฏเป็น ข้อความภาษาที่มีรูปแบบและจุดประสงค์ที่แตกต่างกันไปแทนการพูดโดยตรง ผู้อ่านต้องมี ความรู้ความสามารถทางภาษาจึงจะเข้าใจข้อความที่อ่านรวมทั้งต้องมีความคิดและภูมิหลัง ประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เพื่อใช้เป็นสมมุติฐานเบื้องต้นสำหรับการเดา และใช้เป็นแนว ทางการหาความรู้ ความคิดของผู้เขียน

กาญจนา ศรีภัทรวิทย์ (2533 : 4) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่าการอ่านเป็น กระบวนการโต้ตอบระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน โดยผู้อ่านต้องอาศัยความรู้ ความสามารถและ ประสบการณ์เดิมในการอ่านถอดความหมาย เพื่อความเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอด

ประมวล ดิฉินสัน (2534 : 90) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า หมายถึง

ความสามารถที่จะแปลความคิดที่อยู่ในสัญลักษณ์ที่เขียนไว้โดยตรง ในขณะที่พบเห็นก็สามารถรู้ความหมายของคำนั้น ๆ ได้ โดยเตรียมสิ่งแวดล้อมอย่างรอบคอบ การใช้วัตถุเพื่อเรียนรู้ด้วยการสัมผัสทั้ง 5 และการฝึกปฏิบัติในกลวิธีการสอนอ่าน

ประเทิน มหาจันทร์ (2536 : 1) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้ การอ่านหมายถึงกระบวนการแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่มีการจดไว้ ซึ่งเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนมีความสัมพันธ์กับการพูดการอ่านที่แท้จริงต้องเป็นการอ่านที่สามารถเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน เป็นการกระตุ้นให้เกิดความคิดรวบยอด หรือจินตนาการของผู้อ่าน ซึ่งจะเป็กระบวนการที่ทำให้เกิดความเข้าใจความหมายของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ที่อ่าน โดยอาศัยประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเป็นพื้นฐาน

สมุทร เชนเชวนิช (2538 : 1) กล่าวว่า การอ่านเป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ผู้เขียนพูด ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบและอาจโต้ตอบกับผู้อื่นด้วย

Cooper and others. 1988 : 13 กล่าวว่า การอ่านคือ กระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับเนื้อหา เพื่อจัดรูปแบบของเนื้อหา โดยอาศัยพื้นฐานจากประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน มาช่วยในกระบวนการสร้างความหมายจากเนื้อหา

Goodman. 1988 : 12 กล่าวถึงความหมายของการอ่านว่า เป็นกระบวนการทางภาษาด้านการรับสาร และเป็นกระบวนการภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ซึ่งเริ่มต้นจากการที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายโดยใช้ตัวอักษร และจบลงด้วยความหมายที่ผู้อ่านสร้างขึ้นมา มีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาษาและความคิดในกระบวนการอ่าน ผู้เขียนถ่ายทอดความคิดออกมาในรูปของภาษา และผู้อ่านก็ถอดความภาษานั้นออกมาเป็นความคิด

สรุปได้ว่าการอ่านเป็นกระบวนการทางสมองในการแปลสัญลักษณ์ ถอดความหมายจากสัญลักษณ์นั้น แล้วก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ ความคิดอย่างมีเหตุผล การอ่านจึงเป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความคิดของผู้เขียน ซึ่งต้องอาศัยทักษะการอ่าน

2. การสอนเขียนภาษาอังกฤษ

การเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนมากกว่าการทักษะการฟัง พูด อ่าน เพราะการเขียนต้องอาศัยข้อมูลจากทักษะการฟัง พูด อ่าน ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ความสามารถมากจึงจะสามารถเขียนถ่ายทอดความคิดของตนออกมาให้เป็นภาษาเขียนที่ตรงกับความต้องการของตนเอง ได้มีนักการศึกษาให้ความหมายของการเขียนไว้เช่น

Lado (1977 : 143 ; อ้างถึงใน พิศรวลีย์ โกวิทวที. 2539 : 31) กล่าวว่า การเขียน

เป็นการสื่อความหมายด้วยตัวอักษร ซึ่งเป็นที่เข้าใจระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน เป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีการเรียบเรียงข้อความตามลักษณะ โครงสร้างภาษาที่ใช้ ใช้แบบฟอร์มให้ตรงกับจุดประสงค์ของการเขียนแต่ละเรื่องๆ ไป ตลอดจนใช้สำนวนได้อย่างถูกต้อง

White (1980 : 143 ; อ้างถึงใน กันต์คนัย วรจิตติพล. 2542 : 11) กล่าวว่า การเขียนคือการลำดับประโยคที่เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และสมเหตุสมผลและเขียนได้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์โดยที่ผู้เขียนสามารถสื่อสารสิ่งที่ต้องการได้ การเขียนต้องชัดเจน ไม่คลุมเครือ กล่าวคือ จะต้องประกอบด้วยความต้องการของรูปแบบภาษา (Correctness of Form) ความเหมาะสมของลีลาภาษา (Appropriateness of Style) และเอกภาพของแก่นของเรื่องและหัวข้อ (Unity of Theme and Topic)

ศิธร แสงธนู และกิด พงศทัต (2516 : 62 ; อ้างถึงใน ศศิธร จ่างภากร. 2531 : 20) กล่าวว่า การเขียนตามความหมายที่แท้จริง ได้แก่ การที่นักเรียนสามารถถ่ายทอดความคิดของตนออกมาเป็นภาษาเขียนและเขียนได้ถูกต้องทั้งในด้านกลไก ได้แก่ สักส่วน การสะกดตัว การใช้เครื่องหมายวรรคตอน แบบแผน การใช้คำศัพท์ โครงสร้างตามภาษานิยมของเจ้าของภาษา

สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรย์ (2522 : 116-119 ; อ้างถึงใน ศศิธร จ่างภากร 2531 : 21) กล่าวถึงการสอนทักษะการเขียนไว้ดังนี้ ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความสลับซับซ้อนมากกว่าทักษะการใช้ภาษาอื่น ๆ นักเรียนจะเขียนได้ดีก็ต่อเมื่อได้ฟังมาก อ่านมากมีประสบการณ์กว้างขวาง นอกจากนั้นยังปรากฏว่านักเรียนที่เขียนได้ดีมักเป็นผู้มีทักษะการพูดดีความรู้ทางหลักภาษาก็เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนสามารถใช้ถ้อยคำได้อย่างเหมาะสม และสามารถเรียงประโยคได้อย่างสละสลวย การสอนทักษะการเขียนควรคำนึงอยู่เสมอว่า จะต้องสอนให้สัมพันธ์กับทักษะการใช้ภาษาอื่น ๆ

สรุปได้ว่า การเขียนคือการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดความต้องการ ประสบการณ์ และความรู้ออกมาเป็นอักษร ซึ่งต้องอาศัยความรู้ทางด้านคำสำนวนและ โครงสร้างไวยากรณ์ เรียบเรียงออกมาเป็นภาษาเขียนเพื่อสื่อความหมายให้ตรงตามจุดประสงค์องค์ประกอบของการเขียน

แบบฝึกเสริมทักษะ

แบบฝึกเสริมทักษะเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการเสริมทักษะ และพัฒนาการเรียนการสอนให้บรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตร โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นวิชาทักษะ ได้มีการปฏิบัติให้ถูกวิธีจะทำให้การเรียนการสอนบรรลุตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรได้เป็นอย่างดี

1. ความหมายของแบบฝึก

มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของแบบฝึกเสริมทักษะต่างๆ กัน ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2535 : 16) ให้ความหมาย แบบฝึกเสริมทักษะว่า หมายถึง สิ่งที่นักเรียนต้องใช้ควบคู่กับการเรียน ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบฝึกที่ครอบคลุมกิจกรรมที่นักเรียนพึงกระทำ อาจกำหนดแยกเป็นแต่ละหน่วย หรืออาจรวมเล่มก็ได้

ลักษณะ อินทจักร (2538 : 161) ให้ความหมาย แบบฝึกเสริมทักษะว่า หมายถึง แบบฝึกที่ครูสร้างขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง

อำไพพรรณ ชินสำราญ (2538 : 17) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกสรุปได้ว่า แบบฝึกมีความสำคัญต่อการเรียนการสอน เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียน ช่วยลดภาระของครูได้มาก ตลอดจนช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้น และการให้นักเรียนทำแบบฝึกจะช่วยจุดประกายพร่งของนักเรียนได้ชัดเจน เพื่อที่ครูจะได้แก้ไขปรับปรุงเฉพาะจุดอย่างทันที่

ชาญชัย อาจิณสมภาร (2540 : 98) ให้ความหมายของแบบฝึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของบทเรียน ที่จะให้นักเรียนทำอะไร ทำสำเร็จแล้วได้ผลเป็นอย่างไร ในอดีตแบบฝึกถูกมองว่าเป็นการบ้าน ปัจจุบันเป็นงานที่ทำในชั้นเรียนหรือที่บ้าน เป็นบทเรียนที่ต้องฝึกและเรียนรู้ เป็นโครงการต้องทำให้สำเร็จ เป็นคำถามที่ต้องตอบหรือทบทวนการเรียนรู้ที่ผ่านมา กิจกรรมเหล่านี้เป็นเครื่องขวางวงจรการเรียนการสอน

ชาญชัย อาจิณสมภาร (2540 : 98) กล่าวถึงแบบฝึกเป็นวิถีทางที่สำคัญในการกระตุ้นและนำกิจกรรมการเรียนรู้ภายในหรือภายนอกชั้นเรียน ช่วยสร้างเจตคติที่ดีสู่งานที่จะทำให้ให้นักเรียนภูมิใจในความสำเร็จ สามารถกระตุ้นให้นักเรียนทำได้ดีกว่า และพัฒนาอุปนิสัย การเรียนการสอนแบบเป็นเอกเทศ

1. มีเนื้อหาที่ตรงกับจุดประสงค์
2. กิจกรรมเหมาะสมกับระดับวัยหรือความสามารถของนักเรียน
3. มีภาพประกอบ มีการวางฟอร์มที่ดี
4. มีที่ว่างเหมาะสมสำหรับฝึกเขียน
5. ใช้เวลาเหมาะสม
6. ทำทายความสามารถของผู้เรียนและสามารถนำไปฝึกด้วยตนเองได้

ศศิธร ธัญลักษณ์นันท์ (2542 : 375) ให้ความหมายแบบฝึกเสริมทักษะว่า หมายถึง แบบฝึกเสริมทักษะที่ใช้ฝึกความเข้าใจ ฝึกทักษะต่าง ๆ และทดสอบความสามารถของนักเรียนตามบทเรียนที่ครูสอนว่า นักเรียนเข้าใจและสามารถนำไปใช้ได้มากน้อยเพียงใด

Good (1973 : 224 ; อ้างถึงใน ลักษณา อินทะจักร 2538 : 160) ให้ความหมายแบบฝึกเสริมทักษะว่า หมายถึง งานหรือการบ้านที่ครูมอบหมายให้นักเรียนทำ เพื่อทบทวนความรู้ที่ได้เรียนมาแล้ว และเป็นการฝึกทักษะการใช้กฎใช้สูตรต่าง ๆ ที่เรียนไป

Webster (1981 : 64) ให้ความหมายแบบฝึกเสริมทักษะว่าหมายถึง โจทย์ปัญหา หรือตัวอย่างที่ยกมาจากหนังสือ เพื่อนำมาใช้สอนหรือให้ผู้เรียนฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ให้ดีขึ้น หลังจากทีเรียนบทเรียนไปแล้ว

สรุปได้ว่า แบบฝึกเสริมทักษะ หมายถึง งานหรือกิจกรรมที่ครูสร้างขึ้น โดยมีรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลาย มีจุดมุ่งหมายเพื่อฝึกให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น และช่วยฝึกทักษะต่าง ๆ ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง อาจจะทำให้ผู้เรียนทำแบบฝึกขณะเรียนหรือหลังจากจบบทเรียนไปแล้วก็ได้

2. ความสำคัญของแบบฝึกเสริมทักษะ

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกเสริมทักษะไว้ดังนี้

กมล ดิษฐกมล (2526 : 18 ; อ้างถึงใน ลักษณา อินทะจักร 2538 : 163) กล่าวว่า แบบฝึกเสริมทักษะเป็นหัวใจของการสอนวิชาทักษะอยู่ที่การฝึก การฝึกอย่างถูกวิธีเท่านั้น จะทำให้เกิดความชำนาญ คล่องแคล่วว่องไวและทำได้โดยอัตโนมัติ

วีระ ไทยพานิช (2528 : 11) ได้อธิบายว่า แบบฝึกเสริมทักษะทำให้เกิดการเรียนรู้จากการกระทำจริง เป็นประสบการณ์ตรงที่ผู้เรียนมีจุดประสงค์แน่นอน ทำให้สามารถรู้และจดจำสิ่งที่เรียนได้ดี จนนำไปใช้ในสถานการณ์เช่นเดียวกันได้

Petty (1963 : 269) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกเสริมทักษะไว้อย่างชัดเจนว่าแบบฝึกเสริมทักษะเป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะเป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก ช่วยส่งเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะการให้นักเรียนทำแบบฝึกเสริมทักษะที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง จะทำให้ประสบผลสำเร็จทางด้านจิตใจมาก ทั้งยังช่วยให้นักเรียนสามารถทบทวนสิ่งที่เรียนได้ด้วยตนเองและใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนได้อีกด้วย

สรุปได้ว่าแบบฝึกเสริมทักษะจึงเป็นเครื่องมือสำคัญ ที่จะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น แบบฝึกเสริมทักษะจึงนับว่ามีความสำคัญและจำเป็นต่อการเรียนวิชาที่ต้องการฝึกฝนเพื่อให้เกิดความชำนาญ มีความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนมากยิ่งขึ้น

3. ลักษณะที่ดีของแบบฝึกเสริมทักษะ

การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะให้มีประสิทธิภาพต้องมีหลักในการสร้างที่สอดคล้องกับลักษณะที่ดีของแบบฝึกเสริมทักษะด้วย ซึ่งมีผู้รู้ได้เสนอแนะไว้ดังนี้

นิตยา ฤทธิ์โยธี (2520 : 1) ได้กล่าวถึงลักษณะที่ดีของแบบฝึกเสริมทักษะไว้ว่า แบบฝึกเสริมทักษะต้องเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียนมาแล้ว เหมาะสมกับระดับ วัย หรือความสามารถของเด็ก มีคำชี้แจงสั้น ๆ ที่ทำให้เด็กเข้าใจวิธีทำได้ง่าย ใช้เวลาเหมาะสมหรือใช้เวลาไม่นาน และเป็นสิ่งที่น่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถ

สามารถ มีศรี (2530 : 28) กล่าวว่า แบบฝึกเสริมทักษะที่ดีต้องเกี่ยวกับบทเรียนที่เรียนมาแล้วเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน มีคำสั่งและคำอธิบาย มีคำแนะนำการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ มีรูปแบบที่น่าสนใจและมีกิจกรรมที่หลากหลายรูปแบบ

โรจนา แสงรุ่งระวี (2531 : 22) กล่าวว่า แบบฝึกเสริมทักษะที่ดีนอกจากมีคำอธิบายชัดเจนแล้วควรเป็นแบบฝึกสั้น ๆ ใช้เวลาในการฝึกไม่นานเกินไปและมีหลายรูปแบบ

ฉะนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า แบบฝึกเสริมทักษะที่ดี ครูผู้สร้างจะต้องยึดหลักจิตวิทยา ใช้สำนวนภาษาที่ง่าย เหมาะสมกับวัย ความสามารถของผู้เรียน มีกิจกรรมหลากหลาย มีคำสั่ง คำอธิบาย และคำแนะนำการใช้แบบฝึกเสริมทักษะที่ชัดเจนเข้าใจง่าย ใช้เวลาในการฝึกไม่นานและที่สำคัญมีความหมายต่อชีวิต เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

4. หลักการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ

การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะให้มีประสิทธิภาพต้องมีหลักการสร้างที่สอดคล้องกับลักษณะที่ดีของแบบฝึกเสริมทักษะด้วย ซึ่งในเรื่องนี้ได้มีผู้เสนอแนะไว้ดังนี้

วนาถ พ่วงสุวรรณ (2518 : 34 – 37) ได้ให้หลักการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะไว้ดังนี้

1. ตั้งจุดประสงค์
2. ศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหา
3. ชั้นต่าง ๆ ในการสร้าง
 - 3.1 ศึกษาปัญหาในการเรียนการสอน
 - 3.2 ศึกษาหลักจิตวิทยาของเด็กและจิตวิทยาการเรียนการสอน

3.3 ศึกษาเนื้อหาวิชา

3.4 ศึกษาลักษณะของแบบฝึกเสริมทักษะ

3.5 วางโครงเรื่องและกำหนดรูปแบบให้สัมพันธ์กับโครงเรื่อง

3.6 เลือกเนื้อหาต่าง ๆ ที่เหมาะสมมาบรรจุในแบบฝึกเสริมทักษะให้
ครบตามที่กำหนด

เกสร รองเดช (2522 : 36 – 37) ได้เสนอแนะแนวทางในการสร้างแบบฝึก
เสริมทักษะดังนี้

1. สร้างแบบฝึกเสริมทักษะให้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน คือ ไม่ง่าย
ไม่ยากจนเกินไป
2. เรียงลำดับแบบฝึกเสริมทักษะจากง่ายไปหายาก โดยเริ่มจากการฝึก
ออกเสียงเป็นพยางค์ คำ วลี ประโยค และคำประพันธ์
3. แบบฝึกเสริมทักษะบางแบบควรใช้ภาพประกอบ เพื่อดึงดูดความ
สนใจของนักเรียน ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการฝึก และจะช่วยย้่วยให้
ติดตามต่อไปตามหลักของการจูงใจ
4. แบบฝึกเสริมทักษะที่สร้างขึ้นเป็นแบบฝึกสั้น ๆ ง่าย ๆ ใช้เวลาในการ
ฝึกประมาณ 30 ถึง 45 นาที
5. เพื่อป้องกันความเบื่อหน่าย แบบฝึกต้องมีลักษณะต่าง ๆ เช่น ประสม
คำจากภาพ เล่นกับบัตรภาพ เต็มคำลงในช่องว่าง อ่านคำประพันธ์ ฝึกร้องเพลง และใช้เกมต่าง ๆ
ประกอบ

Bock (1993 : 3) ได้ให้ข้อพิจารณาในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ ดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์ให้ชัดเจน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้ทราบจุดมุ่งหมาย
ของแบบฝึกเสริมทักษะ
2. ให้รายละเอียดต่าง ๆ เช่น คำแนะนำในการทำแบบฝึกเสริมทักษะหรือ
ขั้นตอนในการทำอย่างละเอียด
3. สร้างแบบฝึกเสริมทักษะให้มีรูปแบบที่หลากหลาย เพื่อสร้างความ
เข้าใจให้กับนักเรียนมากที่สุด เช่น แบบฝึกเสริมทักษะอาจใช้รูปแบบง่าย ๆ โดยเริ่มจากการให้
นักเรียนตอบคำถามในลักษณะถูกผิดจนถึงการให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น
4. แบบฝึกเสริมทักษะควรสร้างความเข้าใจให้กับนักเรียน เช่น การให้
นักเรียนเขียนเรียงลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นลงในตารางหรือแผนภูมิที่กำหนดให้

สรุปได้ว่า การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะควรมีหลักใน การสร้างดังนี้คือต้องยึดหลักจิตวิทยาการเรียนรู้และพัฒนาการของผู้เรียนในแต่ละวัย ต้องคำนึงถึงความสามารถ ความสนใจ แรงจูงใจของนักเรียน จุดประสงค์ในการฝึกว่าต้องการฝึกเสริมทักษะใด เนื้อหาใด ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อะไร

5. หลักจิตวิทยาที่นำมาใช้ในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ

การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะให้มีประสิทธิภาพ สำหรับนำไปใช้กับนักเรียนนั้น ต้องอาศัยหลักจิตวิทยาในการเรียนรู้ และทฤษฎีที่ถือว่าเป็นแนวความคิดพื้นฐานของการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะเข้าช่วย เพื่อให้สอดคล้องกับความสนใจและความสามารถของนักเรียน

เดโช สวานานนท์ (2521 : 159 – 163) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการเรียนรู้ของ ธอร์น ไคค์ และ สกินเนอร์ (Thorndike and Skinner) ดังนี้ ธอร์น ไคค์ ได้ตั้งกฎการเรียนรู้ขึ้น 3 กฎ ซึ่งนำมาใช้ในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ ได้แก่

1. กฎแห่งผล (Law of Effect) มีใจความว่าการเชื่อมโยงกันระหว่างสิ่งเร้ากับการ ตอบสนองจะดียิ่งขึ้นเมื่อผู้เรียนแน่ใจว่าพฤติกรรมตอบสนองของตนถูกต้อง การให้รางวัลจะช่วยส่งเสริมการแสดงผลการตอบสนทนนั้น ๆ อีก

2. กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) มีใจความว่า การที่มีโอกาสได้กระทำซ้ำ ๆ ในพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งนั้น ๆ จะมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น การฝึกหัดที่มีการควบคุมที่ดีจะส่งเสริมผลต่อการเรียนรู้

ทฤษฎีและหลักจิตวิทยาในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ มีดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีพัฒนาการ (The cognitive development theory) Piaget กล่าวว่าพัฒนาการทางเชาวน์ปัญญาตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวัยรุ่นใหญ่ เชื่อว่าสิ่งแวดล้อมมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาการทางเชาวน์ปัญญา เพราะสิ่งแวดล้อมมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับมนุษย์ต่อการปรับตัวเพื่อดำรงอยู่อย่างสมดุล (Equilibrium) โดย แบ่งขั้นต่าง ๆ ของพัฒนาการทางเชาวน์ปัญญาออกเป็น 4 ขั้น คือ

ขั้นที่ 1 ขั้นประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหว (Sensory – motor) ในขั้นนี้จะมีอายุตั้งแต่แรกเกิดถึง 2 ปี ในขั้นที่ 1 นี้จะมีพัฒนาการดังนี้คือ รู้จักวัตถุที่ไม่ใช่ตัวเอง รู้จักแสวงหาสิ่งเร้า สิ่งที่น่าสนใจ ภาษาพูดยังไม่พัฒนาเต็มที่เข้าใจเรื่องราวเพราะใช้ประสาทสัมผัส และรู้ว่าวัตถุที่มีอยู่ต้องทรงสภาพเดิมเสมอแม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงสถานที่และทิศทาง

ขั้นที่ 2 ขั้นความคิดก่อนปฏิบัติการ (Preoperational) ในขั้นนี้จะมีอายุตั้งแต่ 2 – 7 ปี ในขั้นที่ 2 จะมีพัฒนาการดังนี้ คิดเอาแต่ใจตัว ไม่เข้าใจความคิดของบุคคลอื่น เห็นความเหมือนแต่ไม่เห็นความแตกต่าง รู้จักแบ่งประเภทและแบ่งชั้น เข้าใจเรื่องราวความเกี่ยวพัน เข้าใจเลขจำนวน สามารถคิดออกโดยไม่ใช้เหตุผล

ขั้นที่ 3 ขั้นคิดปฏิบัติการด้วยรูปธรรม (Concrete operations) ในขั้นนี้จะมีอายุตั้งแต่ 7 – 11 ปี ในขั้นนี้มีพัฒนาการ คือ รู้จักคิดอย่างใช้เหตุผล สามารถคิดย้อนกลับได้ (ในเชิงเลขคณิต) รู้จักแบ่งแยกจัดหมวดหมู่ลำดับขั้น รู้จักจัดองค์ประกอบตามการลดหลั่นจากเล็กไปหาใหญ่

ขั้นที่ 4 ขั้นคิดปฏิบัติการตามแบบแผน (Formal operations) ในขั้นนี้จะมีอายุตั้งแต่ 12 – วัยผู้ใหญ่ ในขั้นนี้มีพัฒนาการ คือ สามารถคิดโดยไม่ต้องใช้วัตถุเป็นสื่อ คิดสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ รู้จักคิดวิเคราะห์ ตีความหมาย และทดสอบสมมติฐานได้

จากลำดับขั้นพัฒนาการทางเขาวงกตปัญญา 4 ขั้นของ Piaget นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะอยู่ในขั้นที่ 3 ขั้นคิดปฏิบัติการด้วยรูปธรรม ซึ่งเป็นขั้นที่โครงสร้างของเขาวงกตปัญญาพัฒนายังไม่สมบูรณ์นักในวัยนี้ นักเรียนจะสามารถแก้ปัญหาทั้งรูปธรรมและนามธรรมได้เป็นบางกรณี นอกจากนี้ นักเรียนยังสามารถใช้เหตุผลทางวิทยาศาสตร์และสามารถสร้างสมมติฐานในการคิดแก้ปัญหาได้ตามวัย (สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2537 : 47-49)

2. ทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical conditioning theory) Watson ได้นำหลักที่ได้จากการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก มาทดลองกับการเรียนรู้ภาษาของเด็ก โดยทดลองกับสัตว์และมนุษย์ พบว่า ความหมายของคำเกิดขึ้นตามเกณฑ์การวางเงื่อนไขคำจะมีความหมาย เมื่อจับคู่กับสิ่งเร้าที่วางเงื่อนไขจากสถานการณ์ ซึ่งทำให้เกิดการตอบสนองจนในที่สุดก็จะทำให้เกิดการตอบสนองด้วยตนเอง โดยไม่ต้องสร้างสถานการณ์ประกอบ เมื่อรู้คำ ๆ หนึ่งก็จะสามารถรู้จักคำอื่น ๆ ต่อไป โดยการนำคำใหม่มาจับคู่กับคำที่รู้ความหมายแล้ว โดยใช้การวางเงื่อนไขแบบเดียวกัน คือ ใช้คำที่รู้จักแล้วมาเป็นสิ่งเร้าที่ไม่ต้องวางเงื่อนไข คำที่ยังไม่ทราบความหมาย เป็นสิ่งเร้าที่วางเงื่อนไข ในที่สุดคำใหม่คำเดียวก็จะทำให้เกิดการตอบสนองเช่นเดียวกับการใช้สิ่งเร้า 2 คำประกอบกัน การตอบสนองอาจเกิดขึ้นภายใน คือ รู้จักเข้าใจแล้วเก็บสะสมเพื่อเป็นหลักฐานในการเรียนรู้ต่อไป การเรียนรู้กลุ่มคำและประโยคก็เป็นทำนองเดียวกัน ในการฝึกภาษาโดยใช้สิ่งเร้าทางภาษาและการเสริมแรงประกอบกันช่วยให้นักเรียนเรียนรู้คำได้เร็วขึ้น

3. ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบโอเปอแรนท์ (Operant conditioning

theory) Skinner ได้นำหลักการวางเงื่อนไขแบบโอเปอเรนต์มาศึกษาการเรียนรู้ของมนุษย์ Skinner กล่าวว่า พฤติกรรมส่วนมากของมนุษย์เป็นพฤติกรรมประเภท Operator behavior ซึ่งสิ่งมีชีวิต(Organism) ทั้งมนุษย์และสัตว์เป็นผู้เริ่มกระทำต่อ (Operate) สิ่งแวดล้อม ฉะนั้นการเรียนรู้แบบนี้อาจเรียกว่า Instrumental conditioning นอกจากนี้ Skinner พบว่า ถ้าต้องการให้ Operator behavior คงอยู่ตลอดไปจำเป็นต้องให้แรงเสริม Skinner ได้แบ่งแรงเสริมออกเป็น 2 ประเภท คือ แรงเสริมบวก (Positive reinforcement) แรงเสริมลบ (Negative reinforcement)

แรงเสริมบวก ครูควรใช้เมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และครูต้องการให้นักเรียนคงพฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้นต่อไป

แรงเสริมลบ เป็นแรงเสริมที่ครูจะใช้ก็ต่อเมื่อครูต้องการให้นักเรียนงดเว้นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นั้น

หลักจิตวิทยาการศึกษาที่ใช้ในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ มีดังต่อไปนี้

1. ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual different) การเรียนการสอนภาษาไทยต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลมาก เพราะนอกจากการใช้ภาษาของนักเรียนที่แตกต่างกันแล้ว สภาพแวดล้อมของนักเรียนมีส่วนสำคัญยิ่งต่อการเรียนภาษาเพราะนักเรียนบางคนเติบโตมาในกลุ่มที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลักในการดำรงชีวิตประจำวัน นักเรียนที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันย่อมมีทักษะการใช้ภาษาต่างกัน และมีความสามารถในการรับรู้ต่างกัน การสอนภาษาควรมีการทดสอบความรู้พื้นฐานของนักเรียนก่อนสอนการสอน โดยแบ่งกลุ่มเด็กเก่งและเด็กอ่อนลงกัน จะทำให้เด็กเก่งได้ช่วยเหลือเด็กอ่อนได้ (วรณี โสมประยูร. 2537 : 47)

2. ความพร้อม (Readiness) ความพร้อม คือ สภาพความเจริญเติบโตของร่างกาย ความรู้สึกพื้นฐาน ความสนใจที่จะรับรู้สิ่งที่ครูสอนให้ ความพร้อมของนักเรียนมีหลายประการได้แก่

2.1 วุฒิภาวะ (Maturations) คือ ความพร้อมที่จะรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ตามอายุของนักเรียน นักเรียนที่มีอายุมากความพร้อมที่จะรับรู้ก็จะมากขึ้น

2.2 ประสบการณ์เดิม (Experience) หมายถึง ประสบการณ์ที่นักเรียนมีอยู่ก่อนที่จะรับรู้สิ่งที่ครูสอนใหม่ ถ้าประสบการณ์เดิมเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ใหม่ที่ครูสอน นักเรียนจะรับรู้ประสบการณ์ใหม่เร็วขึ้น

2.2 ความสัมพันธ์ของบทเรียนกับตัวนักเรียน หมายถึง จัดบทเรียนที่มี
ธรรมชาติสัมพันธ์กับความสนใจของนักเรียน นักเรียนจะรับรู้ได้เร็วขึ้น

2.3 ความต่อเนื่องในบทเรียน นักเรียนจะเรียนรู้ได้ง่ายขึ้นหากครู สอน
เนื้อเรื่องต่อเนื่องกันเป็นลำดับ

3. กระบวนการเรียนรู้ (Learning process) การเรียนรู้ คือ การเปลี่ยนแปลง
พฤติกรรมซึ่งมีผลมาจากการที่บุคคลได้รับประสบการณ์ที่มีผลต่อความเจริญงอกงามของ
บุคคลทั้งในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา บุคคลจะปรับตัวให้เข้ากับ
สภาพแวดล้อมได้ (สมพร มั่นตระกูล. 2526 : 54-55)

4. การเรียนรู้ที่มีเป้าหมาย (Purposeful learning) การตั้งเป้าหมายของ
ครูก่อนสอนเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อจะได้ดำเนินการสอนให้เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้
เป็นการกระตุ้นความสนใจบทเรียนให้มากขึ้น เมื่อนักเรียนรู้ว่าจุดประสงค์ของการเรียนคือ
อะไร เรียนแล้วจะได้รับสาระประโยชน์อะไร ดังนั้นครูต้องตั้งจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมไว้
แต่ละบทเรียน วิธีที่ดีที่สุดอีกประการหนึ่ง คือ นักเรียนช่วยกันตั้งเป้าหมายในการเรียนแต่ละเรื่อง

5. กฎแห่งการฝึกฝน (Law of exercise) การฝึกฝนบ่อย ๆ ทำให้เกิดการ
เรียนรู้ได้ผลเร็วยิ่งขึ้น Thorndike ให้ความเห็นไว้ว่า การกระทำซ้ำ ๆ จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี
ยิ่งขึ้น วิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ การฝึกฝนบ่อย ๆ จะทำให้เกิดความแม่นยำในเนื้อหาดีขึ้น
โดยเฉพาะในเรื่องการใช้ภาษา การเรียนการอ่านต่าง ๆ ถ้าได้ทำบ่อย ๆ ความชำนาญจะเกิดขึ้น
เขียนคำผัดน้อยลง ออกเสียงได้ชัดเจนถูกต้องมากขึ้น

6. การเรียนรู้โดยการลงมือกระทำด้วยตัวเอง (Learning by doing) การที่
นักเรียนได้ทำกิจกรรมการเรียนด้วยตัวเองจะเกิดการเรียนรู้ได้เร็ว เพราะมีประสบการณ์ตรง
และครูควรจัดกิจกรรมที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรง และเน้นให้นักเรียนได้
กระทำกิจกรรมหลาย ๆ รูปแบบ

7. กฎแห่งผล (Law of effect) บุคคลทำอะไรก็มักอยากรู้ผลการกระทำของ
ตนเอง และยังการกระทำนั้น ๆ ประสบความสำเร็จก็ยังมีกำลังใจที่จะทำต่อไป แต่ผลของ
ปฏิบัติการใดไม่เป็นที่พอใจ บุคคลจะหลีกเลี่ยงไม่กระทำปฏิกริยานั้นซ้ำอีก

8. กฎแห่งการนำไปใช้และไม่ใช้ (Law of use and disuse) การเรียนรู้จะเกิด
ผลดี เมื่อนำความรู้ที่นำไปใช้ วิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ ความแน่นแฟ้น ในเนื้อหาวิชาขึ้นอยู่กับ
กับการฝึกฝนและการนำไปใช้ ถ้าฝึกฝนไว้แต่ไม่มีโอกาสใช้ไม่ซ้ำจะลืมในการจัดการเรียน
การสอนควรให้นักเรียนได้มี โอกาสฝึกฝนบ่อย ๆ เพราะเมื่อนักเรียนได้ฝึกฝนบ่อย ๆ จะเกิด

ความคล่องแคล่วหรือเกิดทักษะ เช่น ให้นักเรียนฝึกพูดข้อความสั้น ๆ บ่อย ๆ นักเรียนจะเป็นบุคคลที่กล้าพูด และพูดสื่อความหมายให้บุคคลอื่นฟังรู้เรื่อง (กรรณิการ์ พวงเกษม. 2533 : 34)

9. กฎแห่งแรงจูงใจ (Law of motivation) ภาษาไทยเป็นวิชาที่นักเรียนมักไม่สนใจหรือให้ความสนใยน้อย เพราะนักเรียนต่างคิดว่าเป็นเรื่องที่รู้อยู่แล้วและใช้อยู่เป็นประจำ ดังนั้นการสอนที่จะให้ได้ผลต้องอาศัยแรงจูงใจเป็นสำคัญ แรงจูงใจที่สำคัญที่สุดทำให้เกิดการเรียนรู้ คือ

9.1 ด้านครู ได้แก่ บุคลิกภาพของครู วิธีการสอน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน

9.2 ด้านนักเรียน ได้แก่ การมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรม การได้นำเสนอผลงานของตนเอง การได้รับการยกย่องชมเชยหรือการถูกตำหนิ

9.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน ครูมีการใช้สื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สภาพแวดล้อม (กรรณิการ์ พวงเกษม. 2533 : 25)

การฝึกอย่างถูกวิธีที่จะทำให้ให้นักเรียนเกิดทักษะในด้านภาษานั้น ควรยึดหลักการต่อไปนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการมัธยมศึกษาแห่งชาติ. 2552 : 72)

1. ฝึกบ่อย ๆ ในเวลาสั้น ๆ เช่น การสอนแจกลูก ใช้เวลาครั้งละประมาณ 5 – 10 นาที หลาย ๆ ครั้งดีกว่าสอนครั้งเดียวใช้เวลานาน ๆ

2. ครูจะต้องทำแบบฝึกเสริมทักษะเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้ในบทเรียนโดยทำเป็นชุดการสอนเป็นเรื่อง ๆ หรือรายสัปดาห์ แบบฝึกแต่ละชุดควรออกแบบให้ดึงดูดความสนใจของนักเรียน และตอบสนองต่อการพัฒนาเรื่องที่ต้องการ

3. จัดหาสื่อเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษา และจัดให้มีกิจกรรมส่งเสริมการอ่านการเขียนอย่างต่อเนื่อง ฝึกให้นักเรียนมีทักษะในการค้นคว้าความรู้จากการอ่าน จัดกิจกรรมเขียนตามคำบอกทุกวัน วันละ 10 คำและ สอนซ่อมเสริมระหว่างเรียนโดยให้นักเรียนเก่งสอนนักเรียนอ่อน ในช่วงที่ให้นักเรียนอื่น ๆ ทำงานกลุ่ม จัดทำบันทึกพฤติกรรมและความสามารถทางการเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาประเมินผลการเรียน

6. ประโยชน์ของแบบฝึก

ยูพา ยัมพงษ์ (2522 : 45) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. ช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดียิ่งขึ้น แต่ทั้งนี้จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครู

2. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะการที่ให้นักเรียนทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน

3. ช่วยเสริมทักษะทางภาษาให้คงทน ลักษณะการฝึกที่จะช่วยให้เกิดผล
ได้แก่

3.1 ฝึกทันทีหลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องนั้น

3.2 ฝึกซ้ำ ๆ หลายครั้ง

3.3 เน้นเฉพาะในเรื่องที่ฝึก

4. ช่วยให้ครูเห็นจุดเด่นหรือจุดบกพร่องของนักเรียนได้ชัดเจน

5. ช่วยครูประหยัดแรงงานและเวลา

วรรณ เครือนิยม (2531 : 34) กล่าวว่า แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่จำเป็นต่อการฝึก
ทักษะทางภาษาของนักเรียน เป็นประโยชน์สำหรับครูในการสอน ทำให้ทราบพัฒนาการทาง
ทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน โดยเฉพาะทักษะการเขียน ครูสามารถรู้ข้อบกพร่องในการใช้
ภาษาของนักเรียน ซึ่งจะได้หาทางแก้ไขปรับปรุงให้ทันทั่วถึง ทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จ
ในการเรียน

วิไล พิพัฒน์มงคลพร (2544 : 47) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกเสริมทักษะไว้
ดังนี้

1. ช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน

2. ใช้เป็นเครื่องมือวัดความก้าวหน้าและประเมินตนเองของนักเรียนได้
หลังจากที่เรียนจบบทเรียนในแต่ละครั้ง การทำแบบฝึกหัดทำให้ครูทราบความเข้าใจของ
นักเรียนในบทเรียนนั้น ๆ เพราะมองเห็นจุดเด่นจุดบกพร่องของนักเรียนได้อย่างชัดเจน

3. ประโยชน์ในแง่ความแตกต่างระหว่างบุคคล นักเรียนแต่ละบุคคลมี
ความสามารถทางภาษาต่างกัน การให้แบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถจะทำให้นักเรียน
ประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น

4. เพื่อให้เกิดความเข้าใจในบทเรียน

5. แบบฝึกเสริมทักษะมีคำถามพลิกแพลงหลายรูปแบบที่นักเรียนจะต้องใช้
ความคิดในการตอบ หากนักเรียนได้ทำแบบฝึกบ่อย ๆ จะช่วยฝึกฝนสติปัญญาให้หวือหวาให้เกิด
ความคล่องแคล่วชำนาญยิ่งขึ้น

6. ช่วยให้นักเรียนเกิดความรอบรู้ รู้จักเหตุและผล รู้จักแก้ปัญหาเฉพาะหน้า
ซึ่งจะช่วยให้เด็กมีทักษะและประสบการณ์เพียงพอที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

7. ส่งเสริมให้เกิดความมั่นใจในตนเอง เพราะนักเรียนทราบความก้าวหน้า
ของตนเอง ได้ค้นคว้า แก้ไข ปรับปรุงงานของตนเองอยู่เสมอ

8. ฝึกให้นักเรียนรู้จักการทำงานตามลำพัง รับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย ให้นักเรียนได้ฝึกฝนเต็มที่

สรุปได้ว่าแบบฝึกมีประโยชน์ต่อนักเรียนและครูคือทำให้นักเรียนได้มีการฝึกฝนหลังจากการเรียนรู้ ซึ่งช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้มากขึ้น เป็นแบบฝึกหัดที่จัดทำขึ้นเป็นรูปเล่ม นักเรียนสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเอง ช่วยให้ผู้เห็นจุดเด่นหรือจุดบกพร่องของนักเรียนได้ชัดเจนแล้วนำไปปรับปรุงการเรียนการสอน ช่วยแก้ปัญหาการเรียนของนักเรียน ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

7. การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะ

การหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีความจำเป็นมาก เพราะจะทำให้ผู้วิจัยมีความมั่นใจว่าสิ่งที่เกิดขึ้นจากการวิจัยหรือตัวแปรตามนั้น เป็นผลมาจากตัวเป็นต้น หรือสิ่งที่นา ไปฝึกหรือสอนนักเรียนจริงๆ ไม่ใช่เกิดจากความคลาดเคลื่อนของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนั้น ผู้วิจัยต้องหาคุณภาพของเครื่องมือก่อนที่จะนำไปใช้

7.1 กระบวนการหาประสิทธิภาพของแบบฝึก

7.1.1 ความจำเป็นที่จะต้องทดสอบประสิทธิภาพ การทดสอบ

ประสิทธิภาพของแบบฝึกมีความจำเป็นด้วยเหตุผลหลายประการ คือ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2533 : 495- 497)

1) สำหรับหน่วยงานผลิตแบบฝึก เป็นการประกันคุณภาพของแบบฝึกว่าอยู่ในขั้นสูง เหมาะสมที่จะผลิตออกมาจำนวนมาก หากไม่มีการทดสอบประสิทธิภาพเสียก่อนแล้วผลิตออกมาใช้ประโยชน์ไม่ได้ก็จะต้องทำใหม่ เป็นการสิ้นเปลืองเวลาและเงินทอง

2) สำหรับผู้ใช้แบบฝึก แบบฝึกจะทาหน้าที่สอนโดยที่ช่วยสร้างสภาพการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่มุ่งหวัง บางครั้งช่วยครูผู้สอนหรือต้องสอนแทนครู ดังนั้นก่อนนำแบบฝึกไปใช้ ครูจึงควรมั่นใจว่าชุดการสอนนั้นมีประสิทธิภาพในการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จริง การทดสอบประสิทธิภาพตามลำดับขั้นจะช่วยให้เรามีแบบฝึกที่มีคุณค่าทางการสอนจริงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3) สำหรับผู้ผลิตแบบฝึก การทดสอบประสิทธิภาพจะทำให้ผู้ผลิตมั่นใจได้ว่าเนื้อหาสาระ ที่บรรจุลงในชุดแบบฝึกง่ายต่อการเข้าใจ อันจะช่วยให้ผู้ผลิตมีความชำนาญสูงขึ้น

7.1.2 การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ เกณฑ์ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของแบบฝึกจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ การกำหนดกระทำได้โดยการ

ประเมินพฤติกรรมของผู้เรียน 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) โดยกำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น E_1 (ประสิทธิภาพของกระบวนการ) E_2 (ประสิทธิภาพของผลลัพธ์) ประสิทธิภาพของกระบวนการ (Process) ของผู้เรียนสังเกตจากการประกอบกิจกรรมกลุ่ม หรือรายงานบุคคล ได้แก่ งานที่ได้รับมอบหมาย และกิจกรรมอื่นใดที่ผู้สอนกำหนดประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (Products) ของผู้เรียนพิจารณาจากการสอบหลังเรียน

7.1.3 ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพ เมื่อผลิตแบบฝึกเพื่อเป็นต้นแบบแล้ว ต้องนำแบบฝึกไปทดสอบประสิทธิภาพตามขั้นตอนต่อไปนี้

1) ขั้นหาประสิทธิภาพ 1 : 1 (แบบเดี่ยว) เป็นการทดลองผู้เรียน 3 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลาง และเด็กเก่ง คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้นโดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดลองแบบเดี่ยวนี้อาจได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาก

2) ขั้นหาประสิทธิภาพ 1 : 10 (แบบกลุ่ม) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 6 – 10 คน (ละผู้เรียนเก่งกับอ่อน) คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุง ในคราวนี้คะแนนของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้น

3) ขั้นหาประสิทธิภาพ 1 : 100 (ภาคสนาม) เป็นการทดลองกับผู้เรียนทั้งชั้น 40 - 100 คน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วหา การปรับปรุงผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

7.2 การคำนวณประสิทธิภาพของแบบฝึกกระทำโดยใช้สูตร ต่อไปนี้

วิธีการคำนวณหาประสิทธิภาพหาได้โดยการใช้สูตรดังนี้

$$E_1 = \frac{\sum X}{A} \times 100$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนนักเรียนระหว่างเรียนทุกคน
	A	แทน	คะแนนเต็มของชิ้นงานหรือกิจกรรมทุกกิจกรรมรวมกัน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

$$E_2 = \frac{\sum X}{B} \times 100$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนที่ได้หลังเรียนทุกคน
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

7.3 การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของแบบฝึก

การยอมรับประสิทธิภาพของแบบฝึกมีผู้ใช้เกณฑ์ ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2532 : 498) กล่าวว่า การกำหนดเกณฑ์ E_1 / E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้นควรพิจารณาตามความเหมาะสม โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำ มักตั้งไว้ 80 / 80 , 85 / 85 หรือ 90 / 90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะอาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 75 / 75 เป็นต้น

8 การหาค่าดัชนีประสิทธิผล (The effectiveness index)

ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ตัวเลขที่แสดงถึงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน โดยการเปรียบเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้น จากคะแนนการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้ทดสอบหลังเรียนและคะแนนเต็มหรือคะแนนสูงสุดกับคะแนนที่ได้จากทดสอบก่อนเรียน เมื่อมีการประเมินสื่อการสอนที่ผลิตขึ้นจะดูประสิทธิผลทางการสอนและการวัดประเมินผลสื่อการสอนนั้นตามปกติ เป็นการประเมินความแตกต่างของค่าคะแนนใน 2 ลักษณะ คือความแตกต่างของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและคะแนนทดสอบหลังเรียนหรือเป็นการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่ม ทดลองกับกลุ่มควบคุม

หาค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I : the effectiveness index) โดยวิเคราะห์จากคะแนนก่อนเรียน และหลังเรียนเมื่อเทียบกับคะแนนเต็มตามวิธีของ Goodman & Schnider ; เฝิชู กิจระการ. 2548 : 31)

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{(\text{คะแนนเต็ม} \times \text{จำนวนนักเรียน}) - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

แผนการจัดการเรียนรู้

1. ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการเรียนรู้ คือ การวางแผนการเรียนการสอนไว้ล่วงหน้า เพื่อให้การเรียนการสอนได้ผลตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ ซึ่งเป็นแผนที่เน้นให้นักเรียนได้พัฒนาการเรียนของตนด้วยกิจกรรมหลากหลาย มีครูเป็นผู้แนะนำหรือจัดแนวการเรียนแก่นักเรียน แผนการจัดการเรียนรู้ควรจัดกิจกรรมให้นักเรียนรู้จักคิดศึกษาค้นคว้า วิเคราะห์ วิจัยข้อมูล และสังเคราะห์เป็นความรู้ของตนเอง นักเรียนจะอ่านหนังสือ จดบันทึก และควรจะได้เรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย เรียนรู้จากวิทยากรท้องถิ่น จากสถานที่ต่างๆ ในชุมชน จากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เช่น อินเทอร์เน็ต ซีดีรอม วีดิทัศน์ เป็นต้น มีนักการศึกษาให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้หลายลักษณะ ดังนี้

ลำลี รักสุทธิ (2551 : 78) ได้ให้ความหมายว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นการนำรายวิชาหรือกลุ่มประสบการณ์ที่จะต้องทำการสอนตลอดภาคเรียนมาสร้างเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่ออุปกรณ์การสอน และการวัดผลประเมินผลเพื่อใช้สอนในช่วงเวลาหนึ่งๆ โดยกำหนดเนื้อหาสาระและจุดประสงค์ของการเรียนย่อยๆ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือจุดหมายของหลักสูตร สภาพของผู้เรียน ความพร้อมของโรงเรียนในด้านวัสดุอุปกรณ์และตรงกับชีวิตจริงในท้องถิ่น

อัมพวรรณ โคนโตลี (2550 : 252) ได้กล่าวไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การวางแผนการจัดการสอนในทุกๆ รายวิชาที่สอนไว้ล่วงหน้า เพื่อให้ได้ผลตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ ซึ่งประกอบด้วยสาระสำคัญ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สาระการเรียนรู้ กระบวนการจัดการเรียนการสอน สื่อ/แหล่งเรียนรู้ และการวัดผลประเมินผล

พิสมัย ลาภมาก (2553 : 54) ได้กล่าวไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การจัดกิจกรรม และแนวดำเนินการที่จัดเตรียมไว้สำหรับการสอน เป็นการเตรียมการสอนอย่างเป็นระบบและเครื่องมือที่ช่วยให้ครูพัฒนาการเรียนการสอนไปสู่จุดมุ่งหมายการเรียนรู้ ประกอบด้วย จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา วิธีการจัดกิจกรรม สื่อการเรียนรู้ และการประเมินผลผู้เรียน

เรืองยศ ศิริเสาร์ (2553 : 23) ได้กล่าวไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การวางแผนกำหนดรูปแบบของบทเรียนแต่ละเรื่อง ซึ่งจะเป็นแนวทางในการดำเนินการจัดการเรียนการสอนแก่ครูให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมาย ความคิดรวบยอด เนื้อหาและการวัดผลประเมินผลที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นการวางแผนการเรียนการสอนไว้ล่วงหน้า โดยมีกำหนดรูปแบบของบทเรียนแต่ละเรื่อง เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการจัดการเรียนการสอนแก่ครูและเพื่อให้ช่วยให้ครูพัฒนาการเรียนการสอนไปสู่จุดมุ่งหมาย ซึ่งแผนการเรียนรู้ ประกอบด้วย จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา วิธีการจัดกิจกรรม สื่อการเรียนรู้ และการวัดผลการประเมินผลผู้เรียนตามที่หลักสูตรกำหนด

2. ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

สำลี รักรุทธี (2551 : 78) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ว่ามีความสำคัญ ดังนี้

1. ช่วยให้ครูได้มีโอกาสศึกษาหลักสูตร แนวการสอน วิธีวัดผลประเมินผลศึกษา เอกสารที่เกี่ยวข้องและการบูรณาการกับวิชาอื่น
 2. ทั้งในเรื่องทรัพยากรของโรงเรียน ทรัพยากรของท้องถิ่น ค่านิยม ความเชื่อ และสภาพที่เป็นจริงของท้องถิ่นตลอดจนการเชื่อมโยงสัมพันธ์กับวิชาอื่นด้วย
 3. เป็นเครื่องมือของครูในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความมั่นใจในการสอนมากขึ้นท่านจะเหมือนนักเรียนที่เดินลงสนามอย่างองอาจกล้าหาญ
 4. ผู้สอนสามารถใช้เป็นข้อมูลที่ถูกต้อง เทียบตรง เสนอแนะแก่บุคลากรที่เกี่ยวข้องและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรวมทั้งเพื่อนครูที่สอนวิชาอื่น
 5. ใช้เป็นคู่มือสำหรับครูที่สอนแทนได้
 6. เป็นการพัฒนาวิชาชีพและมาตรฐานวิชาชีพครูที่แสดงว่างานสอนต้องได้รับการฝึกฝน โดยเฉพาะ มีเครื่องมือและเอกสารที่จำเป็นสำหรับการประกอบวิชาชีพด้วย
- สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2545 : 7) กล่าวว่า การจัดแผนการสอนเป็นประโยชน์โดยตรงต่อผู้สอนและตัวผู้เรียน ดังนี้

1. ทำให้ครูผู้สอนเกิดความมั่นใจในการสอนยิ่งขึ้น
2. ทำให้การสอนของครูต่อเนื่อง
3. ทำให้ผู้เรียนเกิดความศรัทธาในตัวครู
4. ทำให้บทเรียนมีประโยชน์และมีความหมายต่อชีวิตจริงของผู้เรียน
5. เป็นแนวทางการสอนสำหรับผู้อื่นที่จำเป็นต้องสอนแทน
6. เป็นหลักฐานในการวัดผลของผู้เรียน
7. เป็นหลักฐานในการพิจารณาผลงานของครู

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ มีความสำคัญเป็นการวางแผนในการจัดการเรียนการสอนที่ได้ครบถ้วนตรงตามหลักสูตร และเตรียมสื่ออุปกรณ์ไว้ล่วงหน้า ซึ่งทำให้ครูได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับหลักสูตร เทคนิคการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล และเป็นคู่มือสำหรับครูผู้สอนและครูที่สอนแทนนำไปใช้ปฏิบัติการสอนอย่างมั่นใจ

3. ขั้นตอนการทำแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนได้พัฒนาการเรียนของตนด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย เป็นครูเป็นผู้แนะนำและจัดแนวทางการเรียนแก่นักเรียน แผนการจัดการเรียนรู้ควรจัดให้นักเรียนได้รู้จักคิด ศึกษา ค้นคว้า วิเคราะห์ วิจัย ข้อมูลสังเคราะห์เป็นความรู้ของตนเอง นักเรียนจะอ่านหนังสือ จดบันทึก และควรจะเรียนรู้จากแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลายเรียนรู้จากครูวิทยากรท้องถิ่น จากสถานที่ต่างๆ ในชุมชน จากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เช่น อินเทอร์เน็ต ซีดีรอม วิทยุทัศน์ เป็นต้น แผนการจัดการเรียนรู้มีแนวทางการเรียบเรียง ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2546 : 12-13)

1. นำหน่วยการเรียนรู้มาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ทุกหน่วยการเรียนรู้
แผนการจัดการเรียนรู้ทำได้ 2 รูปแบบ
 - 1.1 แผนการจัดการเรียนรู้เป็นการเรียนรู้เป็นแผนการเรียนรู้ย่อยรายชั่วโมง
 - 1.2 แผนการจัดการเรียนรู้เป็นแผนการจัดการเรียนรู้รวม ไม่แยกเป็นรายชั่วโมง ครูจะต้องนำไปจัดทำแผนการเรียนรู้ย่อยเอง
2. ส่วนประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย
 - 2.1 ชื่อหน่วยที่ และชื่อหน่วย ชั้นที่สอน และเวลาที่สอน
 - 2.2 หน่วยการเรียนรู้จัดเป็นแผนการเรียนรู้ย่อย ก็คือ หัวข้อเรื่องการเรียนรู้จะมีที่แผนขึ้นอยู่กับหัวข้อการเรียนรู้ที่กำหนดในสาระการเรียนรู้
 - 2.3 จุดประสงค์การเรียนรู้ กำหนดมาจากการเรียนรู้ที่คาดหวัง
 - 2.4 สาระการเรียนรู้ คือ เนื้อหาสาระที่เป็นหัวข้อย่อยที่สอน
 - 2.5 กระบวนการเรียนรู้ คือ การจัดวิธีการสอนและกิจกรรมการเรียนรู้ที่ครูและนักเรียนจะต้องปฏิบัติในการเรียนการสอน
 - 2.6 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ คือ การกำหนดวิธีการวัดและประเมินผล เช่น การสังเกต การตรวจผลงาน การทดสอบ เป็นต้น การวัดและประเมินผลจะกำหนดเกณฑ์การสังเกต การตรวจผลงาน และพฤติกรรมของนักเรียน ซึ่งเป็นการประเมินจากสภาพจริง

2.7 สื่อและแหล่งการเรียนรู้ จะกำหนดหนังสือประเภทการเรียนรู้ สถานที่ที่จะศึกษาและวิทยากร เป็นต้น

สรุปได้ว่า ในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ต้องคำนึงถึงรูปแบบ และรายละเอียดของแผนทุกขั้นตอน ให้ชัดเจนสามารถนำไปจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ ทั้งครูผู้จัดทำและครูจะมาทำการสอนแทน

4. หลักการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

เรื่องยศ ศิริเสสาร (2553 : 26-27) กล่าวถึง หลักการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้เป็นงานที่ไม่ยาก แต่ผู้ที่ไม่คุ้นเคยจะรู้สึกว่าเป็นงานที่ยาก ถ้าได้ฝึกอย่างสม่ำเสมอ ผลที่ได้จะคุ้มค่ากับเวลาที่แท้จริง หลักการเขียนถูกต้องตามหลักการ สิ่งที่ต้องเขียนให้ชัดเจนในแผนการจัดการเรียนรู้ ได้แก่

1. ชื่อเรื่อง หรือชื่อหัวข้อเรื่องย่อย
2. จำนวนคาบ
3. สาระสำคัญ
4. จุดประสงค์การเรียนรู้
5. เนื้อหา
6. กิจกรรมการเรียนการสอน
7. สื่อการเรียนการสอน
8. การวัดผลประเมินผล

สรุปได้ว่า การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีและถูกต้องควรที่จะกำหนดจุดประสงค์และกิจกรรมให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของหลักสูตรเป็นสำคัญ

5. ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2545 : 6) ได้กล่าวไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีควรมีกิจกรรมการเรียนรู้ที่เข้าลักษณะ 4 ประการ

1. เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีกิจกรรมให้ผู้เรียน เป็นผู้ลงมือปฏิบัติมากที่สุด โดยครูเป็นผู้คอยชี้แนะ ส่งเสริม หรือกระตุ้นให้กิจกรรมดำเนินการไปตามความมุ่งหมาย
2. เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้ค้นหาคำตอบด้วยตนเอง โดยครูพยายามลดบทบาทของผู้บอกคำตอบ เป็นผู้คอยกระตุ้นด้วยคำถามหรือปัญหาให้ผู้เรียนคิดแก้หรือหาแนวทางไปสู่ความสำเร็จในการทำกิจกรรมเอง

3. เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะกระบวนการ มุ่งให้ผู้เรียนรู้และนำกระบวนการไปใช้จริง

4. เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการใช้วัสดุอุปกรณ์ที่สามารถจัดหาได้ในท้องถิ่นหลีกเลี่ยงการใช้วัสดุอุปกรณ์สำเร็จราคาสูง

ศุภจิตร คงสุวรรณ (2550 : 42) ได้กล่าวไว้ว่า แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดี คือ กิจกรรมการเรียนการสอนผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติมากที่สุด ผู้สอนต้องลดบทบาทลง คอยเป็นผู้ชี้แนะ

เรืองยศ ศิริเสาร์ (2553 : 27) ได้กล่าวไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี เป็นแผนการเรียนรู้ที่ให้แนวทางการสอนแก่ผู้สอนอย่างชัดเจนทั้งด้านจุดประสงค์การสอน เนื้อหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอนและการวัดผลประเมินผล

สรุปได้ว่า แผนการเรียนรู้ที่ดี ควรมีการกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ให้ชัดเจน มีความสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ มีสื่อที่เหมาะสม และการวัดผลประเมินผล อย่างหลากหลาย เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกที่จะใช้แบบฝึกเสริมทักษะเป็นสื่อประกอบการฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไว้ดังนี้
 สุธรรม จันทร์หอม (2519 : 125) ได้กล่าวถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสรุปได้ว่าเป็นผลของการเรียนการสอน ได้แก่ ความรู้ ทักษะ และความสามารถในด้านต่าง ๆ ที่นักเรียนได้รับจากการอบรมสั่งสอนของครู

ไพศาล หวังพานิช (2526 : 251) ได้กล่าวว่า “ผลสัมฤทธิ์หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์เรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกฝนอบรมหรือจากการสอน”

เขียน ไชยสร (2531 : 139) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือประสิทธิภาพทางการศึกษา หมายถึง “ความสามารถของบุคคลที่ได้เรียนรู้หรือจากการอบรมสั่งสอน”

กล่าวโดยสรุปแล้ว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนหรือผลการเรียนรู้ของนักเรียนในด้านความรู้ ความจำ ความเข้าใจ ซึ่งต้องอาศัยการวัด โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งมีนักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

อเนกกุล กริแสง (2517 : 224) ได้กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เป็นแบบทดสอบวัดผลที่ได้จากการอบรมสั่งสอนหรือวัดประสบการณ์เป็นการวัดความสำเร็จทางการศึกษาเล่าเรียนของนักเรียน

บุญส่ง นิลแก้ว (2519 : 68) ได้กล่าวว่า แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาเป็นแบบทดสอบที่ใช้ในสถานศึกษาทุกระดับ เป็นการทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ทักษะและการแก้ปัญหาจากสิ่งที่ได้เล่าเรียน

สมนึก ภัททิยธานี (2556 : 73) ได้กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาเป็นแบบทดสอบที่วัดสภาพสมองด้านต่างๆ ที่นักเรียนได้รับการเรียนรู้ผ่านมาแล้ว

Bloom et al. (อ้างถึงใน สมนึก ภัททิยธานี, 2556 : 128) ได้จำแนกจุดประสงค์ทางการศึกษาออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ (Cognitive Domain) ด้านความรู้สึกหรือเจตคติ (Affective Domain) และด้านทักษะ (Psycho Motor Domain) ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยขอลำดับถึงด้านความรู้ โดย Bloom กล่าวว่า เป็นพฤติกรรมที่เราสามารถวัดได้และจัดเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก และสลับซับซ้อนขึ้น ดังนี้

พฤติกรรมด้านความรู้ (Cognitive Domain) แบ่งย่อยเป็น 6 ด้าน และแต่ละด้านได้แบ่งพฤติกรรมย่อย ๆ รวมทั้งหมด 21 พฤติกรรม ดังนี้

1. พฤติกรรมด้านความรู้ความจำ (Knowledge) หมายถึง ความรู้ความสามารถของสมองที่เก็บสะสมเรื่องราวต่าง ๆ หรือประสบการณ์ทั้งปวงที่ตนได้รับรู้มา และสามารถระลึกเรื่องราวต่าง ๆ นั้นออกมาได้ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

1.1 ความรู้ในเรื่อง

1.1.1 ความรู้เกี่ยวกับ ศัพท์และนิยาม

1.1.2 ความรู้เกี่ยวกับ กฎและความจริง

1.2 ความรู้ในวิธีการดำเนินการ

1.2.1 ความรู้เกี่ยวกับ ระเบียบแบบแผน

1.2.2 ความรู้เกี่ยวกับ ลำดับขั้นและแนวโน้ม

1.2.3 ความรู้เกี่ยวกับ การจัดประเภท

1.2.4 ความรู้เกี่ยวกับ เกณฑ์

1.2.5 ความรู้เกี่ยวกับ วิธีการ

1.3 ความรู้รวบยอดในเรื่องต่อไปนี้

1.3.1 ความรู้เกี่ยวกับ หลักวิชาและการขยาย

1.3.2 ความรู้เกี่ยวกับ ทฤษฎีและโครงสร้าง

2. พฤติกรรมด้านความเข้าใจ (Comprehension) หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้ความจำไปดัดแปลงปรับปรุง เพื่อให้สามารถจับใจความหรือเปรียบเทียบย่อเรื่องราว ความคิด ข้อเท็จจริงต่าง ๆ ทั้งยังสามารถอธิบายและเปรียบเทียบสิ่งที่มีลักษณะหรือสภาพคล้ายคลึงเป็นทำนองเดียวกับของเดิมได้ บุคคลที่มีความเข้าใจในสิ่งใด จะสามารถแปลความ ตีความหรือขยายความ เกี่ยวกับสิ่งนั้นได้ แบ่งออกได้ 3 ด้านคือ

2.1 การแปลความ

2.2 การตีความ

2.3 การขยายความ

3. พฤติกรรมด้านการนำไปใช้ (Application) หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวใด ๆ ไปใช้ในสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน หรือในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน หรือแก้ปัญหาที่แปลกใหม่ทำนองนั้นได้หรือสามารถหาสิ่งของที่ขาดหายไปมาแทนกันได้ พฤติกรรมด้านนี้สูงกว่าด้านความรู้ ความเข้าใจ

4. พฤติกรรมด้านการวิเคราะห์ (Analysis) หมายถึง ความสามารถแยกแยะพิจารณาคุณรายละเอียดของสิ่งต่าง ๆ หรือเรื่องต่าง ๆ ว่ามีชิ้นส่วนใดสำคัญที่สุด มีชิ้นส่วนใดสัมพันธ์กัน หรือทำงานได้เพราะใช้หลักการใด แบ่งออกได้ 3 ด้าน คือ

4.1 การวิเคราะห์ความสำคัญ

4.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์

4.3 การวิเคราะห์หลักการ

5. พฤติกรรมด้านสังเคราะห์ (Synthesis) หมายถึง ความสามารถในการผสมผสานเรื่องราวหรือสิ่งต่าง ๆ ตั้งแต่ 2 ชนิดขึ้นไปเข้าด้วยกัน เพื่อสร้างเป็นเรื่องราวใหม่หรือสิ่งแปลกใหม่ที่แปลกไปจากเดิมแบ่งออกได้ 3 ด้าน คือ

5.1 การสังเคราะห์ข้อความ

5.2 การสังเคราะห์แผนงาน

5.3 การสังเคราะห์ความสัมพันธ์

6. พฤติกรรมด้านการประเมินค่า (Evaluation) หมายถึง การวินิจฉัย ตัดสิน หรือ ตีราคา เรื่องราว ความคิด เหตุการณ์ต่าง ๆ โดยสรุปเป็นคุณค่าว่า ดี-เลว เหมาะสม-ไม่เหมาะสม อย่างมีหลักเกณฑ์ แบ่งออกได้ 2 ด้าน คือ

6.1 การประเมินค่าโดยอาศัยข้อเท็จจริงภายใน

6.2 การประเมินค่าโดยอาศัยเกณฑ์ภายนอก

กล่าวโดยสรุป แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความสามารถทางสมองของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้อ

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยวิจัยสนใจวัดพฤติกรรม 3 ด้าน คือ ความรู้ความจำ ความเข้าใจ และการนำไปใช้ ที่เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนโดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก

ความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกหรือความคิดเห็นไม่ว่าจะเป็นทางบวกหรือลบ ซึ่งเป็นผลจากประสบการณ์ ความเชื่อ ซึ่งจะบอกกล่าวถึง ความหมาย และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542 : 775) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจ หมายถึง พอใจ ชอบใจ ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานเป็นเรื่องของความรู้สึกที่มีความลึกซึ้งของบุคคลที่มีต่องานที่ปฏิบัติอยู่และความพึงพอใจจะส่งผลต่อขวัญในการปฏิบัติงานอย่างไรก็ดีความพึงพอใจของแต่ละบุคคลไม่มีวันสิ้นสุด เปลี่ยนแปลงได้เสมอ ตามกาลเวลา และสภาพแวดล้อมบุคคลจึงมีโอกาสที่จะไม่พึงพอใจในสิ่งที่เคยพึงพอใจมาแล้ว ฉะนั้นผู้บริหารจำเป็นจะต้องสำรวจตรวจสอบความพึงพอใจในการปฏิบัติให้สอดคล้องกับความต้องการของบุคลากรตลอดไป ทั้งนี้เพื่อให้งานสำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายขององค์กรหรือหน่วยงานที่ตั้งไว้

สมศักดิ์ คงเที่ยง และอัญชลี โพธิ์ทอง (2542 : 71) กล่าวว่า

1. ความพึงพอใจเป็นผลรวมของความรู้สึกของบุคคลเกี่ยวกับระดับความชอบหรือไม่ชอบต่อสภาพต่าง ๆ
2. ความพึงพอใจเป็นผลของทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบต่าง ๆ
3. ความพึงพอใจในการทำงานเป็นผลมาจากการปฏิบัติงานที่ดี สำเร็จจนเกิดเป็นความภูมิใจ และได้ผลตอบแทนในรูปแบบต่าง ๆ ตามที่หวังไว้

ปิยวรรณ สังข์จันทร์พร (2547 : 56) ได้สรุปความหมายของความพึงพอใจได้ว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกชอบพอใจที่สืบเนื่องมาจากทัศนคติต่าง ๆ ที่มีต่อการปฏิบัติงาน ซึ่งเกิดจากองค์ประกอบอื่นๆ เช่น ความมั่นคง ปลอดภัย ความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ผลตอบแทนเพื่อนร่วมงาน ตลอดจนสนองความต้องการของบุคคล ความพึงพอใจทำให้บุคคลเกิดความสบายใจเกิดความสุข เป็นผลดีต่อการปฏิบัติงาน

การวัดความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ เป็นทัศนคติในทางบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การที่จะวัดว่าบุคคลมีความรู้สึกพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจ จึงมีความจำเป็นจะสร้างเครื่องมือที่ช่วยในการวัดทัศนคตินั้น ซึ่งนักวิชาการหลายคน ได้กล่าวถึงการวัดความพึงพอใจไว้สรุปได้ดังนี้

โยธิน ศันสนยุท (2536 : 66-71 ; อ้างถึงใน อรรถาพรธ อาน (2554 : 34) ได้กล่าวถึงเครื่องมือวัดความพึงพอใจสรุปได้ว่า การจะค้นหาได้ว่าบุคคลมีความพึงพอใจหรือไม่ วิธีที่ง่ายที่สุดก็คือการถาม ซึ่งการศึกษาในระยะหลัง ที่ต้องมีผู้บอกข้อมูลจำนวนมาก ๆ มักใช้แบบสอบถามที่ใช้มาตราส่วนประมาณค่าตามแบบ Likert ประกอบด้วยชุดของคำถามและมีตัวเลือก 5 ตัว สำหรับเลือกตอบคือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อยที่สุด และคะแนนความพึงพอใจนั้นสามารถนำมาวิเคราะห์ได้ว่าบุคคลมีความพึงพอใจด้านใดสูงและด้านใดต่ำโดยใช้วิธีการทางสถิติซึ่งการต้องการทราบข้อมูลเกี่ยวกับองค์กร ก็มีความจำเป็นที่จะต้องใช้แบบสอบถามที่มีข้อความหลายข้อเพื่อจะได้ครอบคลุมลักษณะต่างๆ ของงานทุก ๆ ด้านขององค์กรและนอกจากการใช้แบบสอบถามแล้วอาจใช้วิธีการเขียนตอบอย่างเสรีได้เช่นกัน

ถวิล ธาราโรจน์ (2536 : 77-86 ; อ้างถึงใน อรรถาพรธ อาน (2554 : 34) ได้กล่าวถึงการวัดความพึงพอใจไว้ว่าในการวัดความรู้สึกนั้นจะวัดออกมาในลักษณะของทิศทาง (Direction) ซึ่งมีอยู่ 2 ทิศทาง คือ ทางบวกหรือทางลบ ทางบวก หมายถึง การประเมินค่าความรู้สึกไปในทางที่ดี ชอบหรือพอใจส่วนทางลบจะเป็นการประเมินค่าความรู้สึกไปในทางที่ไม่ดี ไม่ชอบหรือไม่พอใจและการวัดในลักษณะปริมาณ (Magnitude) ซึ่งเป็นความเข้มข้น ความรุนแรงหรือระดับทัศนคติในทิศทางที่พึงประสงค์หรือไม่พึงประสงค์นั่นเอง ซึ่งวิธีการวัดอยู่หลายวิธี เช่น วิธีการสังเกต วิธีการใช้แบบสอบถาม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. วิธีการสังเกต เป็นวิธีการใช้ตรวจสอบบุคคลอื่น โดยการเฝ้ามองและจดบันทึกอย่างมีแบบแผนวิธีนี้เป็นวิธีการศึกษาที่เก่าแก่และยังเป็นที่นิยมใช้อย่างแพร่หลายจนถึงปัจจุบันแต่ก็เหมาะสมกับการศึกษาเป็นรายกรณีเท่านั้น

2. วิธีการสัมภาษณ์ เป็นวิธีการที่ผู้วิจัยจะต้องออกไปสอบถาม โดยการพูดคุยกับบุคคลนั้น ๆ โดยมีกรเตรียมแผนงานล่วงหน้าเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงมากที่สุด

3. วิธีการใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) วิธีการนี้จะเป็นการใช้แบบสอบถามที่มีชื่อวิธีการใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) วิธีการนี้จะเป็นการใช้แบบสอบถามที่มีชื่อคำอธิบายไว้อย่างเรียบร้อยเพื่อให้ผู้ตอบทุกคนตอบมาเป็นแบบแผนเดียวกันมักใช้ในกรณีที่ต้องการข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวนมาก ๆ วิธีนี้นับเป็นวิธีที่นิยมใช้กันมากที่สุดในการวัดทัศนคติรูปแบบของแบบสอบถามจะใช้มาตราวัดทัศนคติ ซึ่งที่นิยมใช้ในปัจจุบันวิธีหนึ่งคือมาตราส่วน (Likert Scales) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วมีคำตอบที่แสดงถึงระดับความรู้สึก 5 คำตอบเช่น มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ทัศนคติต่าง ๆ ของนักวิชาการสรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจเป็นการตรวจสอบทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งสามารถใช้เครื่องมือวัดได้หลายแบบเช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถาม เป็นต้น

สรุปได้ว่าผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือตามความเหมาะสม เช่น แบบมาตราส่วนประมาณค่า มี 5 ระดับ คือ ความพอใจในระดับมากที่สุด พอใจระดับมาก พอใจระดับปานกลาง พอใจระดับน้อย พอใจระดับน้อยที่สุด การให้คะแนนแบบมาตราส่วนประมาณค่า จะให้คำตอบคะแนนด้วยการบวกเป็นค่าสูง ค่าลบเป็นค่าต่ำ ดังนี้

ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด	ให้น้ำหนักคะแนนเป็น 5
ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก	ให้น้ำหนักคะแนนเป็น 4
ความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง	ให้น้ำหนักคะแนนเป็น 3
ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย	ให้น้ำหนักคะแนนเป็น 2
ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด	ให้น้ำหนักคะแนนเป็น 1

ในการใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่านี้ จะต้องรายงานผลการตอบของกลุ่มตัวอย่างของแต่ละข้อหรือแต่ละด้านและโดยรวมแล้วแปลความหมายค่าเฉลี่ยอีกที การแปลความหมายจะใช้เกณฑ์เป็นระบบเดียวกันกับการให้คะแนน โดยเกณฑ์การแปลความหมายดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 121)

4.51 – 5.00 หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
3.51 – 4.50 หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
2.51 – 3.50 หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
1.51 – 2.50 หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

1.00 – 1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด
สรุปได้ว่า ความพึงพอใจเป็นผลมาจากทัศนคติ เป็นความรู้สึกชอบ พอใจ สบายใจ
เกิดความสุขในการปฏิบัติงาน

บริบทของโรงเรียน

1. ข้อมูลพื้นฐาน โรงเรียนแวงน้อยศึกษา

โรงเรียนแวงน้อยศึกษา อำเภอแวงน้อย สังกัดสำนักงานการศึกษามัธยมศึกษา
เขต 25 เปิดทำการสอนครั้งแรกเมื่อวันที่ 10 มิถุนายน 2517 โดยรับนักเรียนในระดับชั้น
มัธยมศึกษา (เดิม) ตอนต้น แบบสหศึกษาจำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 63 คน โดยอาศัยเรียนอยู่
ที่อาคารการศึกษาผู้ใหญ่วัดสุวรรณาราม มีนายสมควร จิตแสง รักษาการครูใหญ่

ปัจจุบัน โรงเรียนแวงน้อยศึกษาตั้งอยู่หมู่ที่ 12 บ้านศรีเมือง ตำบลแวงน้อย อำเภอ
แวงน้อย จังหวัดขอนแก่น มีเนื้อที่ 45 ไร่ 95 ตารางวา เขตพื้นที่ให้บริการ 4 ตำบล ได้แก่ ตำบล
แวงน้อย ตำบลท่าวัด ตำบลทางขวาง และตำบลละหานนา โดยเปิดสอนในระดับช่วงชั้นที่ 3
และ 4 แบบ สหศึกษา นักเรียนเดินทางไปกลับ จำนวน 25 ห้องเรียน 984 คน

2. อาคารเรียนและอาคารประกอบ มีดังนี้

- 2.1 อาคารเรียน อาคารถาวรแบบ 216 จำนวน 1 หลัง
- 2.2 อาคารเรียน อาคารถาวรแบบ CS 217B จำนวน 1 หลัง
- 2.3 อาคารเรียน อาคารกึ่งถาวร จำนวน 1 หลัง
- 2.4 อาคารประกอบ อาคารสำนักงานปกครอง จำนวน 1 หลัง
- 2.5 อาคารประกอบ โรงฝึกงาน จำนวน 3 หลัง
- 2.6 อาคารประกอบ หอประชุม-โรงอาหาร จำนวน 1 หลัง
- 2.7 อาคารประกอบ โรงอาหาร จำนวน 1 หลัง
- 2.8 อาคารประกอบ ศาลาต้อนรับผู้ปกครอง จำนวน 1 หลัง ศาลากองอำนาจการ
จำนวน 1 หลัง และศาลาซุ้มสี่ จำนวน 4 หลัง
- 2.9 อาคารประกอบ ห้องน้ำ-ส้วมนักเรียน 6 หลัง จำนวน 32 ที่
- 2.10 อาคารประกอบ บ้านพักครู จำนวน 9 หลัง
- 2.11 อาคารประกอบ บ้านพักนักร้องการโรงแบบมาตรฐานทั่วไป จำนวน 3 หลัง
- 2.12 หอถังสูงประปา 2 หอ
- 2.13 ถังเก็บน้ำฝน ฝ.33 6 ชุด

3. ปรัชญา คำขวัญ โรงเรียนแวงน้อยศึกษา

3.1 ปรัชญาของโรงเรียน

การศึกษาเพื่อชีวิต

3.2 คำขวัญประจำโรงเรียน

พัฒนา สามัคคี มีวินัย ตั้งใจเรียน

3.3 ปณิธานโรงเรียน

สุขภาพจิตดี มีวินัย ใฝ่ใจศึกษา พัฒนาก้าวหน้าทันเทคโนโลยี

3.4 คติธรรมประจำโรงเรียน

“สุวิชาโน ภวโหติ” ผู้รู้ดีย่อมเป็นผู้เจริญ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

วรุณี ทองแดง (2552 : 71-72) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ๑33101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พบว่า ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ๑33101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีค่าเท่ากับ 81.14/79.27 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ๑33101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ๑33101 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยรวมอยู่ในระดับมาก

วันทนีย์ แป๊ะเจ้าสุข (2552 : 64-65) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการหาความหมายคำศัพท์จากบริบท เรื่อง Places สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ผลการพัฒนา ชุดฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการหาความหมายคำศัพท์จากบริบท เรื่อง Places to go สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ผลการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการหาความหมาย คำศัพท์จากบริบท เรื่อง Places to go สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง Places to go

หลังการเรียน โดยเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 80 ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้เรียน ที่มีต่อชุดฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการหาความหมายคำศัพท์จาก บริบท เรื่อง Places to go สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับดีมาก

สุไมตรี นามบัวน้อย (2552 : 76-77) ได้ทำวิจัยการเปรียบเทียบทักษะการอ่านและ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับการสอน อ่านโดยใช้บทอ่านปกติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี ที่ 6 ของกลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะหลังเรียน มีทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของกลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้บทอ่านปกติ มีทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อน เรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของกลุ่มที่ได้รับการ สอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ มีทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนโดยใช้บทอ่าน ปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่สอนโดยใช้ แบบฝึก เสริมทักษะ มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่สอนโดยใช้บทอ่านปกติ อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อมรลักษณ์ สัพโส (2550 : 72) ได้วิจัยการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้นิทานอีสปพื้นบ้านประกอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนสูงขึ้น

อชปภาณี นนทสุด (2555 : 85) ที่ได้ทำการวิจัยการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการ อ่านภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับท้องถิ่นจังหวัดกาญจนบุรี เพื่อพัฒนาการอ่านเพื่อความ เข้าใจสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศรีสวัสดิ์พิทยาคม อำเภอศรีสวัสดิ์ จังหวัด กาญจนบุรี ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากการใช้ แบบฝึกเสริมทักษะอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนการใช้ แบบฝึกเสริมทักษะอ่าน

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Schwendinger (1977 : 51) ได้วิจัยผลการเขียนสะกดคำของนักเรียนในระดับ 6 จำนวน 503 คน โดยใช้แบบฝึกหัดที่มีรูปภาพของจริง แบบเขียนตามคำบอกและแบบทดสอบ การเขียนสะกดคำ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียน โดยการใช้แบบฝึกหัดที่มีรูปภาพของจริง มีผลการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียน โดยไม่ได้ใช้รูปภาพของจริง

Gay & Gallagher (1976 : 56-61) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบระหว่างผลการสอบและการทำแบบฝึกหัด โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่เรียนวิชาวิจัยเบื้องต้น จำนวน 126 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม โดยกลุ่มหนึ่งทำแบบฝึกหัดสม่ำเสมอขณะเรียนเพียงอย่างเดียว อีกกลุ่มได้รับการทดสอบสั้น ๆ และอีกกลุ่มให้เลื่อกอิสระ ระหว่างการทำแบบฝึกหัดและการทดสอบปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยมีการทดสอบย่อยขณะเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยฝึกทักษะด้วยการทำแบบฝึกหัดอย่างเดียวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

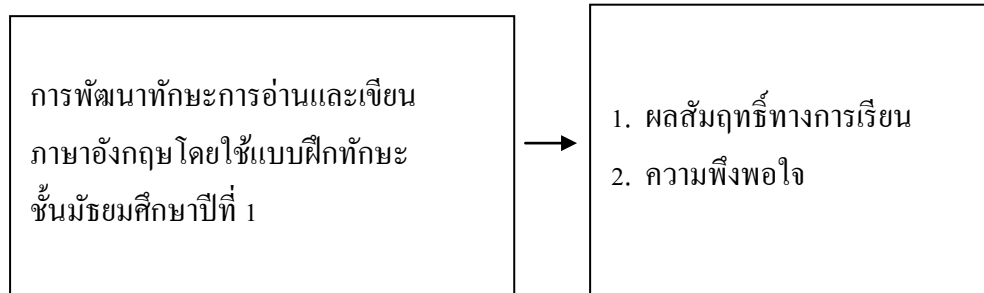
Larrey (1987 : 817) ได้ทำการศึกษาผลการใช้แบบฝึกทักษะกับนักเรียนระดับ 1-3 จำนวน 87 คน ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะมีคะแนนการทดสอบหลังการทำแบบฝึกมากกว่าคะแนนก่อนทำแบบฝึก และนักเรียนทำแบบทดสอบหลังจากฝึกทักษะเฉลี่ยร้อยละ 89.80 แสดงว่า แบบฝึกทักษะเป็นเครื่องช่วยให้เกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น

สรุปได้ว่า การทดลองใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับนักเรียนเรื่องต่าง ๆ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้น นักเรียนจะมีทักษะเพิ่มมากขึ้น ซึ่งส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นด้วย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสร้างแบบฝึกเสริมทักษะเพื่อนำไปใช้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง I'm Australian ให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนแวงน้อยศึกษา อำเภอแวงน้อย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

แผนภาพที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1